

Adi Smolar, Klosar

Sem klošar, še sam ne vem od kdaj,
od vekomaj, se mi e zdi,
nè nimam, nè noèem, tako je, pa kaj,
nekako vseen se ivi.
Povsod me dovolj je in ni me nikjer,
so klošarske èudne poti,
nenehno me vodi v ivljenju nemir,
pijaèa pa me umiri.
Vèasih sem tukaj in drugiè drugje,
popivam brez misli in sanj,
nikdar me ne brigajo drugi ljudje
in tudi jaz njim sem neznan.
e dolgo odrinjen na stranski sem tir,
le veter mi boa obraz,
pokriva nebo me al cajteng papir,
zbudi pa me sonce al mraz.
Ko huda bo zima,
bom zmrznu nekje,
nikomur ne bo nè hudo,
nihèe se ne joèe,
ko klošar umre,
morda je še bolje tako.
Nikar me ne vprašaj,
kaj krivo je blo,
zakaj in kdaj tak sem postal,
jaz klošar sem bil,
klošar sem zdaj
in klošar bom zmerom ostal.